

Любов МИРОНОВА

Стиралата на доброто

Как Душко отпразнува рождения си ден
за радост на цялото училище

 PPTL

София ◊ 2015

Четиримата ни приятели отишли на училище. И изведнъж установили, че всъщност са останали трима приятели, а Душенцето се губи някъде. А в далечината разни пакети се придвижвали към тях, разни кутии... Децата се развеселили.

– Е, вижте, вижте, хартиен робот, направен от кесии и картонени кутии!

Купът обаче се движел и се клател заплашително. На всеки бордюр или стъпало им се струвало, че ще се разпадне.

Децата се заливали от смях.

Жожката рекъл:

– С’я ще му мина напъряко през краката, да видите какво летене на кутии ще настане!

Тичал Жожката с бясна бързина, децата чакали да се срути всичко. Изведнъж Жожката ударил такива спирачки, че пушек се вдигнал зад маратонките му и останали две следи като на кола по магистрала. Не само че не засякъл кутията, ами въртял се, въртял се около нея и изведнъж след

малко и Жожката изчезнал с найлонови пликчета и кутии. Отворко посочил:

– Егати, банда! Това е заразно! Да бягаме!

Бонбончо примаял от любопитство.

– Не е заразно. Ела да видим какво става! Много е забавно. Може пък да е смешно да се клатиш така! Искам и аз да пробвам.

Тичал Бонбончо, стигнал до кутиите, избухнал в много силен смях и както избухнал, след малко започнал да се върти, върти и станал цял в найлонови торбички и кутии. Отворко ръкомахал.

– Тия са луди направо! Гледай ги как се клатят! – рекъл. – Добре, аре, ще ходя и аз да се онайлоня! Е, щом другите са такива, с’я, нали сме банда! – И си вървял, говорел си и си мрънкал нещо. – Ъъ, не е ли малко тъпо? Ъъ...

Стигнал дотам и изведнъж казал:

– Ааа!

А то какво се оказало: Душко, целият покрит с торби със сокчета,

сладки, пастички, разни вкусотийки, шоколадови яйчица и една голяма торта, се опитвал да стигне до училище, защото имал рожден ден. Отворко, напълно смаян, казал:

– Душе, дай поне тортата!

Душко разклатил глава.

– Всичко давам, и панталона си давам, но тортата – не!

Отворко измърморил:

– Пък кой ще ти иска примерния панталон, бе? ... Добре, давай, к'вото ще даваш!

Душко с поглед посочил.

– Отзад висят по мене разни кексове и сладкиши. Моля ти се, махни ги, че така ми греят на гърба, едва ходя!

Отворко минал отзад, повъртял се, повъртял се около Душко – и скоро и той изчезнал в найлончета и кутии.

И така, четирите книжни човечета, клатейки се, започнали да влизат в училище. Децата се заливали от смях, преди да минат покрай тях, но после така вкусно им замирисвало, че отзад се наредила голяма опашка.

Изкачили се по стълбището на първия етаж, а отзад – дълга редица от малки и големи деца. Качили се по стълбището на втория етаж – вече и учителки се наредили. Ходели залепени като за златната гъска. Стигнали те до класната стая на Душенцето и се чуло едно: „Ооо!“. Започнало едно голямото разглобяване, изсипване, нареждане, подреждане.

Отворко се чудел.

– Ти да не си обрал някой супермаркет?

Душко посочил.

– Ако бях обрал супермаркет, вътре щеше да има поне луканчици, шунчици... А сега гледайте само какви работи ще има! Направо захарна болест да хване човек! Всички баби и лели се изредиха да правят някакви сладкиши, все едно тука има конкурс на сладкарското изкуство.

Децата го успокоили.

– Спокойно! Ние няма да се обидим... Ще си ги хапнем радостно и готово!

Душко вдигнал ръка, за да привлече внимание.

– Само за тортата внимавайте, че днеска свещичка ще духам.

Заредили всички чинчета със сладкиши. Освен чинчетата, и первазите около прозореца. Освен первазите около прозореца, се наложило да ползват на учителката бюрото и помощната ѝ маса, и подиума, а една голяма част подредили на земята.

Гледал Жожката и се маел.

– Всичко ми е ясно, ама като го гледате Душко какво човече е, как се беше натоварил с това, не мога да разбера!

Душко си масажирал ръцете.

– А, натоварил съм се аз!

Натоварил съм се – чушки! Аз си тръгнах с една торта и по пътя, по стълбите, през цялото време някакви лелички нещо закачвах до момента, в който вече нищо не виждах. Едва стигнах!

Децата били нетърпеливи.

– Души, айде с'я, подредихме всичко, донесохме го, давай сигнала със

свирката!

Душко рекъл:

– Не давам!

И те отвърнали:

– Айде де! Давай, гледай к'ви вкусоти и има!

Души клател решително глава.

– Искам песничка за рождения ден, иначе не.

Отворко се изцепил:

– А ако ти седна на тортата отгоре?

И точно Душко да надуе бузите, Жожко шибнал един зад врата на Отворко и работата се пооправила.

В този момент влязла учителката, смаяла се.

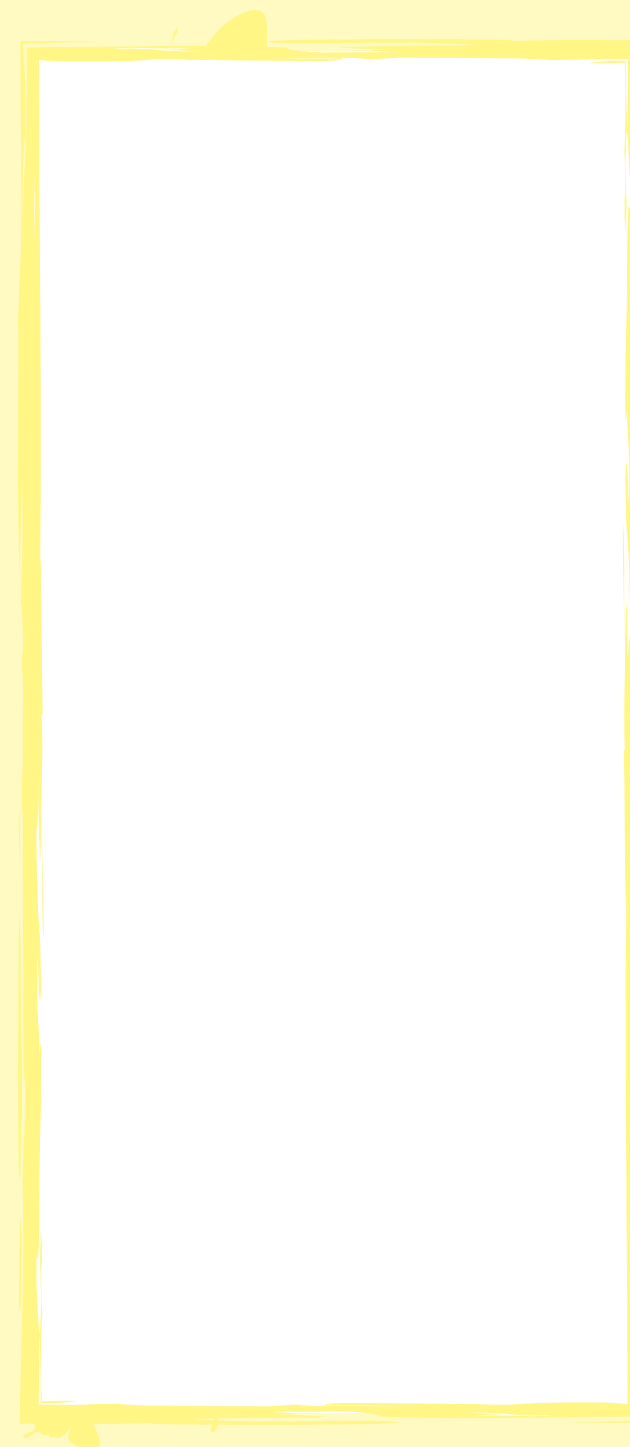
– Какво става тука? Да не би да е изложба на сладкарското изкуство?

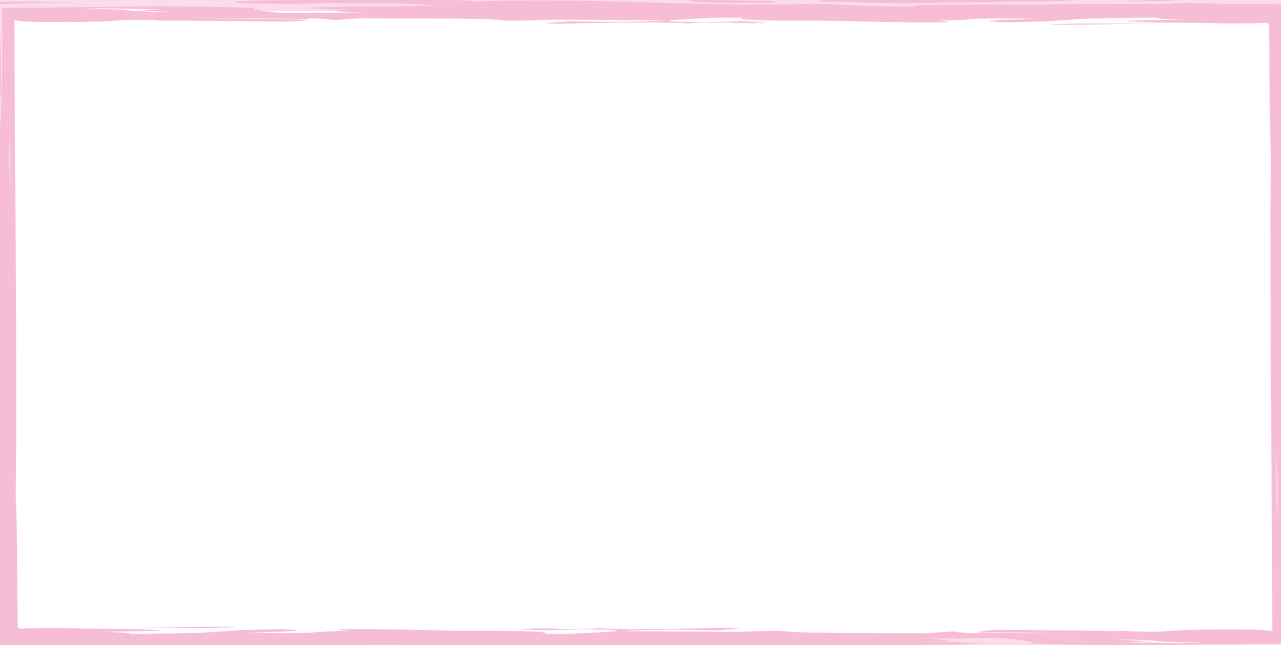
Душко ѝ се усмихнал лъчезарно.

– Не, не, госпожо, само едно малко рождено денче имам и се опитвам да го отпразнувам и споделя с вас.

Госпожата гледала, гледала и попитала:

– Ама в смисъл, че цялото

училище каниш... И каним и съседното училище, така ли?

Душко опитал да обясни:

– Не, не, госпожо, само за нашия клас беше планът, щото нали тук сме четирима приятели и нали повече си хапваме, та да има за всички, нали... Пък то, ако случайно някоя сладка остане, можем да я дадем на някое по-гладно дете, дето седи на опашката отвън.

Госпожата попитала:

– А какво чакате?

Душко отговорил:

– Чакам си песничката.

Това била най-ентузиизираната, бодра и бързо изпята песен. Сигурно, ако самото пеене на „Честит рожден ден!“ трае около 30 секунди, децата успели да го вместят в три. Станало нещо като „Ч-ит р-ен д-н!“...

Душко извадил една свирка, надул я и станало страшно. Жожо, нали все бързал, искал да опита от всичко и без да иска, опити имало и по косата, и по дрехите. По едно време вече не можело да се разбере кое му е лицето, кое му

е тилът. Отворко, нали бил ценител и кулинар, минавал с едно малко пластмасово ножче, режел си в една малка пластмасова чинийка, дегустирал и казал: „Мммм, много вкусно! Ооо!“. И така обикалял сладка след сладка, но от много вкусно коремът му по едно време заприличал на футболна топка.

Бонбончо не можел да се нарадва. Търсел навсякъде къде има някакви приключенски сладки – например твърди курабийки, които стават за прашка, – и си ги пъхал по джобчетата. Проблемът дошъл, като взел да пъха по джобчетата и някои по-течни неща, и някои по-меки неща, но това не го притеснявало, защото вече имал планове и за тях: как ще ги остъргва от дрехите си...

Душинката седнал до тортата и я гледал омайно. По едно време забелязал, че нещата постепенно взели да изчезват от чинчетата, а и тези по перваза доста намалели, и предложил:

– Атака! Към сладкиша на леля Кини! – и сладкишът на леля Кини се

оказал върху лицето на Душко. Той с шепички си го събирал и си го пъхал в устата. Хапнал си от сладкиша на леля Кини, огледал се и викнал:

– Деца, време е за тортата.

Всички се събрали, Душко – най-щастлив – забивал в тортата свещичките. И помолил:

– Госпожо, мама и тати казаха да излезем от стаята, вие да ги запалите и чак тогава да ни поканите да влезем.

Госпожата се съгласила.

– Няма проблем, деца, сега ще ги запаля.

Душко я погледнал твърдо в очите, примигвайки с трохи от сладкиша на леля Кини по миглите, и казал:

– Не може! Мама и татко казаха така!

Госпожата се съгласила.

– Ами добре, излизайте!

Отворко пак не си преценил приказките.

– И да не пипаш сладкишчетата! Госпожо, прощавайте, но сладкишите, ако може, да ги пазите добре!

Излезли отвън и след малко се чул силен писък...и взрив. Децата рекли:

– К'во става?

Душко броял:

– Като гръмне още 8 пъти, сигурно ще ни покани, ако още може да говори.

И така, писък – взрив, писък – взрив, писък – взрив... На децата отвън вече им се ядяло, та две не виждали, а освен това вътре нещо гърмяло, та едва се удържали да не влязат.

По едно време госпожата – с черно лице на коминочистач – отворила

с взривена прическа и казала:

– Деца, вече можете да влизате.

Влезли децата, а то – не свещи, а направо бенгалски огньове! Ама не дори като бенгалски огньове, ами като изхвърлячи на огън, които се взривяват като бомбички във въздуха. И само се чувало: „Дум! Дум!“. Малка приказна заря се заформила над тортата.

Децата стояли до вратата и не можели да повярват каква е тая торта. А това продължавало: дум! – червени светлинки, дум! – сини светлинки, дум!

– зелени, дум! – всякакви цветове!
Пръскащи се и гърмящи в приказни
картини над тортата. Отворко се
плеснал по челото.

– Е, ти ме уби! Как го направи това,
бе? Супер яко, супер яко!

Бонбончо викнал:

– Души, е с'я само да посмееш
да духнеш тортата, ще си развалим
приятелството!

Душко бил възхитен от гледката.

– А, не, не, няма да я духам, ще
изчакам и аз. Не бързам, имаме време.

Госпожата седнала на първото
чинче каталясала, бършела саждите от
лицето си и гледала в захлас.

– Много са красиви, много! А от
време на време излизат разни фигури.
Момчета, гледайте!

И хоп! – изведнъж една от
свещичките гръмнала и станала отгоре
като лебедче. После пак си гърмели
различни цветове: хоп! – гръмнала и
станала като тигър. После пак гръмнала
и сега пишело: „Честит рожден ден,
Душко!“. Децата напълно се смаяли.

И най-накрая всичките свещички, като
гръмнали, се появили красиви сърчица.

Бонбончо клател глава замислено.

– Явно майка ти и татко ти много
те обичат.

Душко сияел.

– И аз много ги обичам. Айде да
духваме свещите! – отишъл и духнал
каквото било останало.

Като ги духнали, освен че се
разнесло пепел, нямало кой знае какъв
друг ефект, защото те така или иначе не
горели, а направо се взривявали.

Махнали децата свещите и
попитали:

– Госпожо, може ли да нарежем
тортата?

Госпожата предложила:

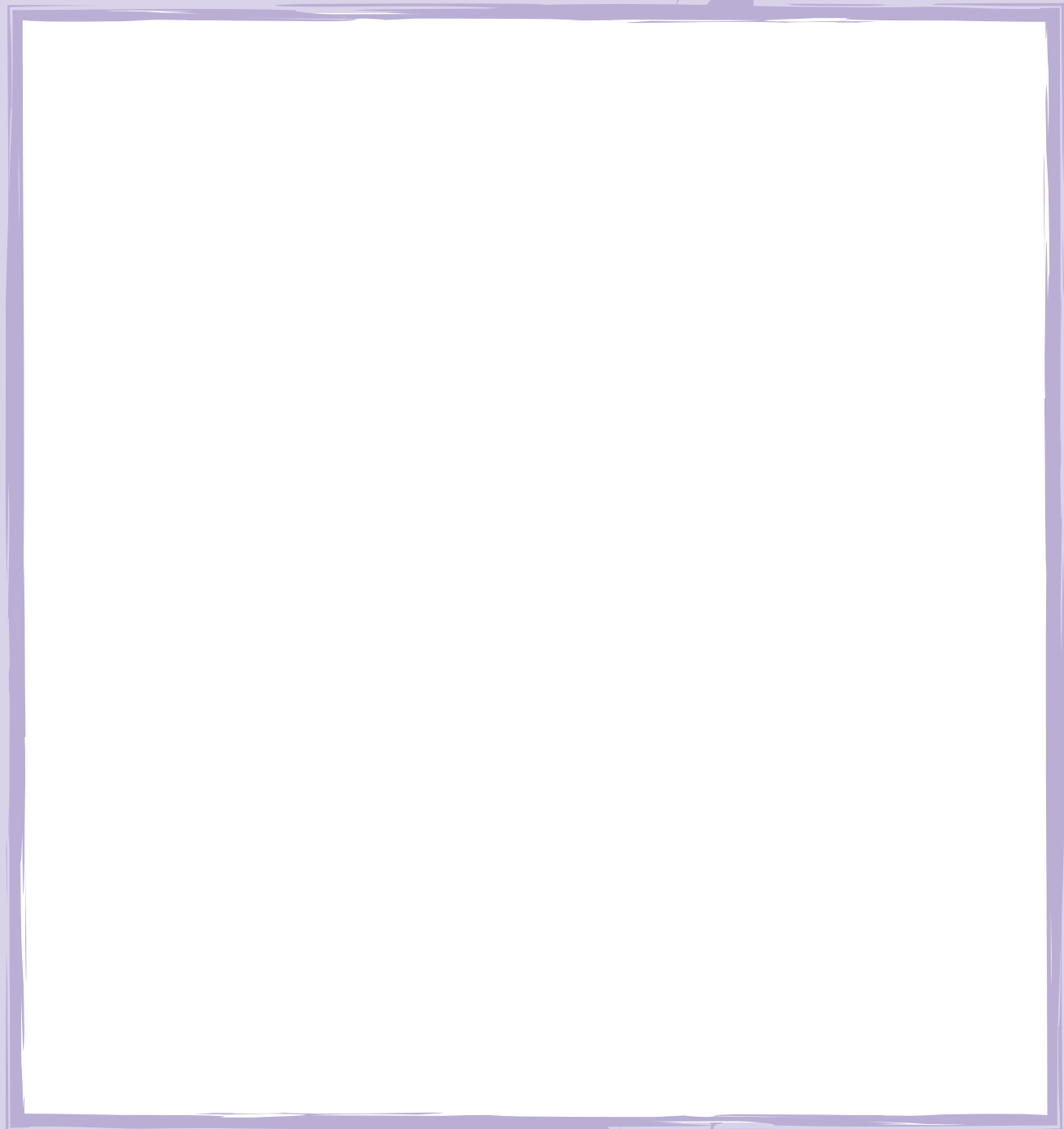
– Да, деца, но тортата е много
голяма. По-добре да дадем и на децата
от другите класове.

Душко си мислел същото.

– Права сте, госпожо. А и, като
гледам как ние всички се търкаляме
с тия шкембета и вече сме станали
дебели... И колко много сладкиши

има още по перваза, по бюрото, по
помощната маса, по пода... Я да вземем
да поканим всички останали деца! За
всички ще има.

И настанал празничен,
душкопослушковски купон, който
завършил с пребоядисване на
училището и няколко дни работа за
чистачките. Толкова много хора обичали
Душинката и с толкова много хора той
могъл да сподели тази любов...

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Спиралата на доброто

Как Душко отпразнува рождения си ден
за радост на цялото училище

Поредица – Бонбончо – 4 – ★
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание